

Fru Pram til Olufsen.

d. 11 Jan. 1794.

Jeg maae begynde i Dag med at fortælle Dem, at jeg har saa afskyelig en Hovedpine og Snue, at ingen dødelig vilde formaae mig til at sætte Pen til Papiir, dersom det ikke var Dem jeg skulde skrive til. Jeg føler alt for vel hvor meget jeg skylder Dem for Deres mange velsignede Breve, til ikke at gribe mig lidt an for Deres Skyld, siden jeg veed at De heller vil see noget dumt fra mig, end slet intet. De havde faaet Brev fra os forrige Postdag, men Pram var saa op over Ørene indviklet i en stor tyk Afhandling om det norske Academie, at, dersom ban til den yderste bestemte Tid skulde blive færdig, var der ikke en eeneste Time at give bort, og mit Smørierie uden hans Brev, var det ikke værdt at betale Postpenge for. Hvis De kunde see hvor mange fortrædelige Omstændigheder der stundom kan støde sammen for at forhindre mig i at skrive Dem til, vilde De vist ofte undskyldte mig, og ikke gaae og brumle med Piben i Munden, og være arrig, som jeg vel kunde merke De havde været det inden De fik vore forrige Breve, og hvis De kun ikke havde den korte Hukommelse som jeg ved lang Erfaring har lært at kiende hos Dem, vilde De vist kunde erindre hvor kier De var os, hvor megen Glæde vi ofte har fortalt dem at Deres Omgang gjorde os (at sige naar Herren ikke suurmulede) og altsaa ikke let falde paa den Tanke at De kunde være forglemt efter fire Maaneders Fraværelse. Seer De hvor net jeg ogsaa kan brumle. Men det er Snuen der snakker der henne, vil De tænke. Lad saa være, man er ikke tilbøielig til at være from, naar man er saa kied af sig selv som jeg i Dag af mit forvirrede Hoved. Ret alvorlig, kiere Olufsen, jeg sad mig ned for at skrive Dem noget got til, men De seer selv hvor forkeert det falder ud. Min Lyst er med alt dette dog meget stor til at takke Dem for de mange venskabelige Ønsker, De gjør for mig ved dette Aars Begyndelse. Jeg kiender Deres Godhed for mig igien i hvert Udtryk, og glæder mig at et ædelt got Hierte i Naturen tager saa megen Deel i mit Vel. Jeg tør ikke vove mig ud paa den slibrige Ønskebane, og altsaa vil jeg bede Dem, kald sammen i Deres Erindring alt hvad De veed om min inderlige Deeltagelse [s. 44](#) og Venskab for Dern, og det troer jeg ikke kan være saa lidet, og slut saa selv hvor mange gode Ønsker jeg gjør for Dem i mit Hierte. En god drøy Portion Taalmodighed, var det vel ikke af Veien at ønske Dem for Deres nærværende Forfatning, den synes mig De kunde trænge til for at bære den dræbende Kiedsomhed De plages med. Stakkels gode Olufsen, hvilken bedrøvelig Juul De har oplevet, ingen Julekage, ingen Juleleege! Havde De været hos os i denne Tid, skulde De dog have faaet lidt af begge Deelee. Ja De maae nok sige at De har vel reist. Man siger her. at De skal have indleveret to Theaterstykker, Silkeskoen og Tindaasen, er det sandt? Den spodske Frue som spurgte mig derom, og som jeg forsikkrede at jeg ikke vidste det, svarte mig temmelig studs at det skulde vel være en Hemmelighed som med Gulddaasen. Folk er ret naragtige, de blive vred fordi de ikke maae vide alting. Jeg troer dog ikke, at det kan være sandt, ellers havde jeg vel hørt et lidet Ord derom af Dem.

Vores Tunis-Reise er ligesaa lidt afgiort som sidst da vi skrev Dem til, men om fiorten Dage er Tingen vist bestemt. Altsaa naar De nu faaer Brev igien, kan jeg melde Dem noget vist derom. Jeg læste i Deres sidste til Pram hvad De siger om den Sag, og takker Dem for den gode Maade De taler om mig, og for mig paa. De er sandelig en tro og ærlig Ven, dette Vidnesbyrd skal mit Hierte altid give Dem.

Noget Nyt som kunde interessere Dem har jeg ikke at melde Dem, uden det skulde være dette, at jeg til Nyeaarsgave af Lotte og Kierulf har faaet en deilig Steen-Pyramide, som, kunstig besaaet med Karsefrø, staaer grøn og blomstrende paa Deres lille brune Bord i Dagligstuen. Det er den vigtigste Nyhed jeg har at berette Dem, hvoraf De seer at alting

gaaer her i sin gamle Slendrian. Det fornøyer mig at De endelig har opfyldt Deres Forpligtelser til Deres Venner her, jeg sporede Fornøielsen derover hos Jomfrue Monrad, som besøgte mig igaar. Jeg takker dog Gud. at jeg ikke er i de Venners Tal, som har maattet vente saa længe, jeg kunde ikke være saa taalmodig og nøisom. Men De er sandelig udmaerket god imod mig, og det skønner jeg ogsaa paa. Vær nu for dette og meget andet got, man kan sige [s. 45](#) om Dem, ret fornøiet og lykkelig. Lad Deres Venskab i dette Aar være det samme gode varme Venskab, hvormed De saa længe alt har glædet Deres taknemmelige

Marie Pram.